

Când moartea parcă viață n-are

Stelian Stancu

Plâng vânturile peste ape
În mersul fără de vorbire
Nu mai e chip să se adape
El gândul dintr-o amintire.
Trezirea sorții ne tot cheamă
Să îi cedăm prinosul bun
E mult ce e de luat în seamă
E anotimp pornit din tun,
Către noi zări fără de tihnă
Către amurgul asfințit
Către a fi și a muri haină
Ea nemurirea ce ne-a tot mințit.
Aplomb au gândurile rele
Și nesurpate sunt maluri pe rug
Stă râsul strâns între măsele
Iar fericirea a ajuns la plug.
Flăcări de soare se alungă-n văi
Ea toamna sufletului geme
Nu mai e chip să vrei să stai
Când timpul a uitat să te mai cheme.
Nu plânge viața pentru moarte
Nici moartea parcă viață n-are
E orb el timpul ce desparte
Un alb și negru prinse-n zare,
În căutare de firească stare
În căutare de destin blajin
Când drumul este cu sau fără cale
Iar Universul stă în asfințit hain.